

Benjamin Alire Sáenz

Inexplicabila logică a vieții mele

Traducere din limba engleză și note de
Cornelia Marinescu

Prolog

Am o amintire care seamănă mai curând cu un vis: frunzele galbene ale dudului Nanei cad plutind din cer, ca niște fulgi uriași de nea. Soarele de noiembrie strălucește, adie o boare de vânt răcoros, iar umbrele după-amiezii dansează, însuflețite parcă, vii într-un fel pe care mintea mea de băietan nu îl poate cuprinde. Nana cântă ceva în spaniolă. Are în ea mai multe cântece decât frunzele dudului.

Nana adună cu grebla frunzele căzute. Când își termină treaba, se apleacă și îmi încheie nasturii hainei. Privește grămada de frunze, apoi se uită în ochii mei și strigă „Sari!“, iar eu alerg și mă arunc în frunzele care miros a pământ reavăn.

Toată după-amiaza mă bălăcesc în mormanul de frunze, ca într-o băltoacă.

Când obosesc, Nana mă ia de mână și ne întoarcem în casă. Înainte să intrăm, mă opresc, adun câteva frunze și i le întind cu mânuțele mele de copil de cinci ani. Nana ia frunzele delicate și le sărută.

E fericită.

Și eu? Eu n-am fost nicicând mai fericit.

Benjamin Alire Sáenz

Păstrez amintirea aceasta undeva înăuntrul meu — acolo unde e în siguranță. Când simt nevoia, o scot și mă uit la ea. Ca la o fotografie.

Partea întâi

Poate că întotdeauna am avut o idee greșită
despre cine sunt cu adevărat

Începutul vieții

Pe cer se adunau nori negri, iar în aerul dimineții plutea un iz de ploaie. Când am pășit afară, pe ușa din față, am simțit pe obraz adierea rece a vântului. Fusesse o vară lungă și toropitoare, cu zile caniculare și secetoase.

Dar ele se sfârșiseră.

Prima zi de școală. Clasa a douăsprezecea. Mereu mă întrebasem cum e să fii în ultimul an de liceu. Acum eram pe cale să aflu. Acum începea viața. Așa stăteau lucrurile în opinia lui Sam, prietena mea cea mai bună. Sam le știa pe toate. Când cea mai bună prietenă a ta le știe pe toate, asta te scutește de mult efort. Dacă ai o întrebare, despre orice, tot ce trebuie să faci e să apelezi la ea și să o întrebi, iar ea o să-ți livreze pur și simplu toate informațiile de care ai nevoie. Nu că viața s-ar reduce la informații.

Sam era al naibii de deșteaptă. Și știa chestii. Fel și fel de chestii. Pe deasupra, mai și *simțea* chestii. Frate, ce le mai simțea Sam! Uneori aveam impresia că face ea totul — gândește, simte și trăiește — pentru amândoi.

Sam știa cine e Sam.

Eu? Cred că nu eram întotdeauna la fel de sigur. Ce mai conta, deci, dacă uneori Sam era o exhibiționistă

din punct de vedere emoțional, oscilând mereu, când sus, când jos? Putea să fie ca o furtună. Dar putea să fie și gingașă, ca o lumânare a cărei flacără pâlpâie în întunericul unei încăperi. Ce mai conta, deci, dacă mă scotea puțin din minți? Totul — toate chestiile ei emoționale, dispozițiile și tonul vocii, mereu schimbător — o făcea să pară incredibil de vie.

Eu eram altfel. Mie îmi plăcea să-mi păstrez calmul. Presupun că aveam chestia asta cu autocontrolul. Dar uneori simțeam că de fapt nici nu trăiesc. Poate că aveam nevoie de Sam tocmai pentru că, atunci când eram în preajma ei, mă simțeam mai viu. Probabil că asta nu are nicio logică, dar poate că ideea noastră despre ce e logic nu mai înseamnă mare lucru.

Așadar, în prima zi de școală, aceea care se presupunea că înseamnă începutul vieții adevărate, mergeam spre casa lui Sam și vorbeam de unul singur. În fiecare zi mergeam împreună la școală, pe jos. Nu aveam mașină. Rahat. Tatei îi plăcea să-mi amintească mereu că nu am nevoie de mașină. „Doar ai picioare, nu?” Îl iubeam pe tata, dar nu-i gustam întotdeauna glumele.

Ajuns în fața ușii, i-am trimis lui Sam un mesaj: *Am ajuns!* Nu mi-a răspuns.

Am rămas acolo, s-o aștept. Și, nu știu cum să vă spun, dar am avut sentimentul ciudat că lucrurile nu vor mai fi la fel. Sam numea premoniții astfel de sentimente. Zicea că n-ar trebui să le luăm în seamă. Când eram în clasa a noua, s-a dus la o ghicitoare în palmă și a catalogat cu mult cinism experiența. Totuși ceea ce am simțit atunci m-a cutremurat, pentru că voiam ca lucrurile să rămână neschimbate — îmi plăcea foarte mult viața mea. Ce bine ar fi fost dacă lucrurile ar fi rămas așa cum erau în clipa aceea. Ce

bine ar fi fost. Și, cum să spun, nici nu-mi plăcea discuția asta pe care o purtam cu mine însumi — iar ea nici măcar n-ar fi avut loc, dacă Sam ar fi avut noțiunea timpului. Știam ce face. Încălțările. Sam nu se putea niciodată decide cu ce să se încălze. Și, cum era prima zi de școală, chestiunea chiar era importantă. Sam. Sam și încălțările ei.

A ieșit în cele din urmă din casă, tocmai când eu îi trimiteam un mesaj lui Fito. El avea alte probleme decât Sam. Eu nu trăisem niciodată în genul de haos pe care Fito îl îndura în fiecare zi a vieții lui, dar, după părerea mea, rezista destul de bine.

— Salut, a zis Sam, trecând pe lângă mine ca și cum n-ar fi avut habar cât o așteptasem. Purta o rochie albastră. Ghiozdanul se asorta cu rochia, iar cerceii i se bălăngăneau ușor, mișcați de vânt. Și încălțările? Sandale. Sandale?! Așteptasem atât de mult pentru o pereche de sandale cumpărate de la Target?!

— Minunată zi, a spus, toată numai zâmbet și entuziasm.

— Sandale?! am răspuns. Pentru asta am așteptat atât?

Sam nu avea de gând să mă lase să-i stric jocul.

— Sunt perfecte, a zis, mi-a zâmbit iar și m-a sărutat pe obraz.

— Asta pentru ce a fost?

— Să-ți poarte noroc. Clasa a douăsprezecea.

— A douăsprezecea. Și pe urmă?

— Facultatea!

— Să nu mai pomenești cuvântul ăsta. Toată vara am vorbit numai despre asta.

— Greșit. Numai despre asta am vorbit *eu*. Tu ai cam fost cu mintea în altă parte în timpul discuțiilor.

— Discuții. Asta erau? Și eu care credeam că erau monologuri.

— Nu mai dramatiza. Facultatea! Viață, dragule!

A strâns pumnul și l-a ridicat în aer.

— Mda, viață.

Sam mi-a aruncat una dintre privirile acelea ale ei.

— Prima zi. Hai să-i rupem.

Ne-am zâmbit cu înțeleș. Și am pornit. Să începem să trăim.

Prima zi de școală a fost total nememorabilă. De obicei îmi plăcea prima zi — toată lumea purta haine noi și era plină de zâmbete optimiste, cu mintea doldora de gânduri bune, de jur-împrejur numai atitudini pozitive, care pluteau ca niște uriașe baloane alegorice umplute cu gaz, într-o zi de paradă, și sloganuri motivaționale de genul — *Să facem din anul acesta unul formidabil!*, cum au majoretele. Profesorii noștri erau cu toții deciși să ne spună cum depindea numai de noi să urcăm pe scara succesului, în speranța că poate chiar vom fi motivați să învățăm ceva. Poate că doar încercau să ne convingă să ne schimbăm comportamentul. Sam spunea că nouăzeci la sută dintre elevii liceului El Passo aveau nevoie de terapie comportamentală.

Anul acesta chiar *nu aveam* chef de toată experiența asta din prima zi. Neeh. Și pe urmă, bineînțeleș, pentru al treilea an consecutiv, la ora de Engleză AP¹, în fața mea s-a așezat Ali Gomez. Da, Ali, o moștenire a anilor trecuți, căreia îi plăcea să flirteze cu mine, în speranța că o voi ajuta la teme. Adică să le fac în locul ei. N-ai să vezi. Habar n-aveam cum reușise să intre la cursul de

---

¹ AP English Language — curs și examen de retorică, oferit elevilor de liceu de către College Board, o organizație non-profit, cu scopul lărgirii accesului la învățământul superior.

AP. Fata era dovada vie a faptului că sistemul nostru de învățământ e unul îndoielnic. Mda, prima zi de școală. Ne-me-mo-ra-bi-lă.

Cu excepția faptului că Fito nu a apărut. Îmi făceam griji pentru tipul ăsta.

Pe mama lui o întâlnisem o singură dată și nu mi se păruse că femeia trăia pe planeta asta. Călcând pe urmele mamei lor, frații mai mari ai lui Fito abandonaseră cu toții școala în favoarea unor substanțe care îți alterează conștiința. Când am cunoscut-o pe maică-sa, avea ochii injectați și privirea goală, părul îi era numai câlți și mirosea urât. Fito fusese al dracului de jenat. Bietul de el. Fito. Bun, deci treaba e că eram îngrijorat. Și uram chestia asta la mine.

Ne întorceam spre casă, eu și Sam, după nememorabila noastră primă zi de școală. Afară părea că o să plouă și, ca majoritatea șoarecilor-de-deșert, eu iubeam ploaia.

— Ce bine miroase aerul!

— Nu mă ascuți, a răspuns Sam pe un ton iritat, pe care îl folosea uneori cu mine și cu care eram obișnuit.

Îmi tot vorbise despre păsările colibri. Era înnebunită după păsările colibri. Avea chiar și un tricou cu o pasăre colibri. Sam și fazele ei.

— Inima le bate cu până la o mie două sute șizeci de bătăi pe minut.

Am zâmbit.

— Râzi de mine, a zis.

— Nu râdeam de tine. Doar zâmbeam.

— Îți știu toate zâmbetele. ăsta e zâmbetul tău de bășcălie, Sally.

Sam începuse să-mi zică Sally în clasa a șaptea, pentru că, deși îi plăcea numele meu, Salvador, considera că era pur și simplu prea mult pentru un tip ca mine. „O să încep să-ți spun Salvador când o să devii bărbat — și, scumpule, mai ai cale lungă până acolo.“

Desigur, Sam nu voia să-mi zică Sal, așa cum îmi spuneau toți ceilalți — cu excepția tatei, care mă striga Salvie. Așa că se obișnuise să-mi zică Sally. Nu-mi plăcea. Ce tip normal ar vrea să-l cheme Sally? (Nu că eu m-aș încadra în categoria *normal*.) Dar înțelegeți, lui Sam nu-i puteai interzice să facă un lucru. Dacă îi spuneai să nu facă ceva, în nouăzeci și șapte la sută dintre cazuri îl făcea. Nimeni nu era mai încăpățânat decât Sam. Îmi aruncase doar privirea aceea a ei, care spunea că trebuie să mă obișnuiesc. Așa că, pentru Sam, numele meu era Sally.

Tot atunci începusem și eu să-i spun Sammy. Fiecare trebuie să găsească un mijloc de a egala scorul.

Mă rog, Sam îmi oferea așadar informații statistice complete despre păsările colibri. A început să se enerveze pe mine și să mă acuze că nu o iau în serios. Nu-i plăcea să fie ignorată. Aici locuiește o femeie de valoare. Asta își scrisese pe dulapul de la școală. Cred că noaptea stătea trează, să se gândească la mottouri. Partea cu valoarea, mă rog, m-am prins. Sam nu era superficială. Dar îmi plăcea să-i aduc aminte că, dacă eu mai aveam cale lungă până să devin bărbat, ea era și mai departe de a deveni femeie. Nu-i plăcea când îi reaminteam asta. Primeam o privire de genul „tacă-ți gura“.

Mergeam împreună și Sam îi dădea înainte cu păsările colibri, după care mi-a ținut o predică despre incapacitatea mea de a fi atent la ce-mi spune. Iar eu mă gândeam: *Frate, când își dă Sam drumul, atunci chiar că-și*

dă drumul. Adică, pe bune, chiar mă plictisea. În cele din urmă a trebuit — vreau să spun că *a trebuit* — s-o întrerup.

— De ce trebuie mereu să te iei la ceartă cu mine, Sammy? Uite ce-i, nu râd de tine. Și nu e ca și cum n-ai ști că nu sunt tocmai un fan al cifrelor. Eu și cifrele egal *no bueno*. Când mă bagi în statistici, mi se întunecă privirea.

Așa cum spunea tata, Sam era „de neclintit“. A început iar, însă de data aceasta nu eu am fost cel care a întrerupt-o — ci Enrique Infante. S-a apropiat de noi pe la spate, în timp ce mergeam. Brusc, mi-a sărit dinainte, cu fața aproape lipită de a mea. M-a privit țintă, m-a împuns cu degetul în piept și a zis:

— Taică-tău e un poponar.

Ceva s-a întâmplat înăuntrul meu. M-a străbătut un val uriaș și incontrolabil de furie, care s-a izbit și s-a spart de țărnul care era inima mea. Mi-am pierdut deodată capacitatea de a mă folosi de cuvinte și, nu știu, n-am mai fost niciodată așa de furios și nici nu știu ce s-a întâmplat de fapt, pentru că furia nu era ceva normal pentru mine. A fost ca și cum Sal pe care îl știam dispăruse pur și simplu, iar în corpul meu pătrunsese un alt Sal, care a preluat controlul. Îmi aduc aminte senzația de durere din propriul pumn, imediat după ce a lovit fața lui Infante. Totul s-a petrecut într-o clipă, ca lumina unui fulger, doar că fulgerul nu venise din cer, ci de undeva dinăuntrul meu. Când am văzut tot șuvoiul acela de sânge țâșnind din năsul altcuiva, m-am simțit viu. Chiar așa. Asta e adevărul. Și lucrul acesta m-a speriat.

Exista ceva în mine care mă speria.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că priveam în jos la Enrique, întins la pământ. Redevenisem eu

însumi, din nou calm — mă rog, nu *calm*, dar măcar puteam să vorbesc. Și am zis:

— Tatăl meu e bărbat. Are un nume. Îl cheamă Vicente. Așa că, dacă vrei să-i spui cumva, spune-i pe nume. Și *nu este* poponar.

Sam s-a uitat la mine. I-am întors privirea.

— Ei, a zis ea, asta e ceva nou. Ce s-a întâmplat cu băiatul cel bun? Habar n-aveam că ești în stare să tragi cuiva un pumn.

— Nici eu.

Sam mi-a zâmbit. Era un zâmbet oarecum ciudat.

M-am uitat din nou la Enrique. Am încercat să-l ajut să se ridice, dar a refuzat.

— Du-te dracului, a zis, în timp ce se ridica.

Sam și cu mine l-am privit în timp ce se îndepărta.

S-a întors și mi-a arătat degetul mijlociu.

Am fost oarecum uimit. M-am uitat la Sam.

— Poate că nu știm întotdeauna ce zace în noi, am zis.

— Asta-i drept. Cred că sunt multe lucruri care își găsesc ascunziș în trupurile noastre.

— Poate că lucrurile alea ar trebui să rămână ascunse.

Ne-am continuat încet drumul spre casă. Multă vreme, niciunul din noi n-a mai zis nimic, iar tăcerea era vădit incomodă. Apoi, într-un târziu, Sam a zis:

— Frumos fel de a începe clasa a douăsprezecea.

Atunci am început să tremur.

— Hei, hei. Nu ți-am zis eu azi-dimineață că ar trebui să-i rupem?

— Că amuzantă mai ești.

— Uite ce-i, Sally, tipul a meritat-o.

Mi-a zâmbit în felul ei. Un zâmbet din seria „ia-o-mai-ușor“.

— OK, bine. Deci n-ar trebui să umbli încolo și-ncoace, pocnind oamenii. *No bueno*. Poate că în tine zace un băiat rău, care abia așteaptă să iasă de acolo.

— Neeh, nici vorbă.

Mi-am zis că doar trăisem un moment foarte ciudat. Dar ceva îmi spunea că are dreptate. Cel puțin pe jumătate, în orice caz. Neliniștit. Așa mă simțeam. Poate că Sam avea dreptate când vorbea despre lucrurile ascunse din noi. Câte alte lucruri se mai ascundeau oare acolo?

Restul drumului până acasă am mers în tăcere. Când eram aproape de casa ei, Sam a zis:

— Hai să mergem la Circle K. Îți fac cinste cu o cola.

Beau cola uneori. E un fel de băutură reconfortantă.

Ne-am așezat pe bordură și ne-am băut sucurile.

Când am lăsat-o acasă, Sam m-a îmbrățișat.

— Totul va fi bine, Sally.

— Știi că o să-l sune pe tata.

— Mda, dar domnul V e cool.

Domnul V, așa îi spunea Sam tatălui meu.

— Da. Dar domnul V se întâmplă să fie tatăl meu — și orice tată rămâne tată.

— *Totul va fi bine, Sally.*

— Mda.

Uneori eram plin de *mda*-uri spuse cu jumătate de gură.

Pe drumul spre casă mi-am amintit de ura întipărită pe fața lui Enrique Infante. Încă auzeam în urechi cuvântul acela, *poponar*.

Tata. Tata *nu era* ce exprima cuvântul acela.

Nu ar fi niciodată așa ceva. Niciodată.

În clipa aceea s-a auzit bubuitul sonor al unui tunet — și a început să toarne cu găleata.

Prins în mijlocul furtunii, nu vedeam nimic înaintea mea. Am continuat să merg, cu capul plecat.

Am continuat pur și simplu să merg.

Simțeam greutatea hainelor mele ude learcă. Și, pentru prim dată în viață, m-am simțit singur.